

РЕШЕНИЕ

№ 7611

гр. София, 06.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав,
в публично заседание на 21.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **7969** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

С определение №405/11.08.2023г. на АС-Перник на осн. чл.135, ал.1 и ал.2 от АПК вр. чл.172, ал.5 от ЗДвП е прекратено производството по адм.д. №278/2023г. на АС-Перник и делото е изпратено на АССГ по подсъдност.Образувано е по жалба на В. Р. А., ЕГН [ЕГН] с постоянен адрес [населено място], у. „С.“ №18, ет.3, ап.9 чрез пълномощник адв. М. М. от АК-В. със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.5, офис 504, срещу Заповед №23-0249-000023 от 22.05.2023г., издадена от старши полицаи към ОДМВР П., РУ Б., с която на В. Р. А. ЕГН/ЛНЧ 96010116680 е наложена принудителна административна мярка по чл.171, т.2А, б. „а“ от ЗДвП – Прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 1 година и са отнети 2 бр. табели с Рег. [рег.номер на МПС] .

В жалбата се навеждат доводи, че ЗППАМ е незаконосъобразна – издадена в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Счита, че при издаването на заповедта административният орган не е изяснил всички факти и обстоятелства, от значение за случая, не е събрал всички относими и необходими доказателства и не е посочил конкретните фактически основания за издаването на заповедта. Пояснява, че в обстоятелствената част на заповедта е налице съществено разминаване относно това какъв конкретно автомобил се е движил, управляван от жалбоподателя при постановяване на извършеното от него

нарушение на правилата на ЗДвП. Посочено е веднъж, че е управлявано МПС А. А6 с рег. [рег.номер на МПС], а в последствие при описание обстоятелствата е посочено, че автомобилът е А. А4 със същия регистрационен номер, т.е. съществува противоречие във фактическите констатации, което е съществено и то не може да бъде отстранено. Твърди се, че ответният орган не е изяснил напълно фактическата обстановка, тъй като жалбоподателят притежава СУМПС за съответната категория МПС, но същото му е било отнето вследствие лишаване от право да управлява МПС, която е различна, от сочената в чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП хипотеза. Като най-съществено нарушение на закона според жалбоподателя е обстоятелството, че видно от заповедта, същият не е собственик на управляваното МПС, собственик е „Титан Транс България“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], което се установява от регистрационния талон, издет при извършването на проверката и констатиране на нарушението. Нормата на чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП ясно и недвусмислено определя, че предвидената в същата принудителна административна мярка се прилага спрямо собственик на МПС, допуснал същото да се управлява от лице, за което са налице посочените в нормата обстоятелства, а именно без да е правоспособен водач, не притежава СУМПС, валидно затегорията, към която спада управляваното от него МПС или след като е лишен от право да управлява МПС по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл.171, т.1 или 4 или по реда на чл.69аот НПК. Т.е. адресат на заповедта и материално правно легитимирано лице, спрямо което се прилага този вид ПАМ е собственика на МПС-то, а не лицето, управлявало същото при установяване на нарушението. Предвид горното се иска от съда постановяване на решение, с което процесната ПАМ да бъде отменена. Претендират се разноски.

В съдебното заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява, не се представлява.

Ответникът – Старши полицаи В. С. Д. към ОД МВР П., РУ Б., редовно призован, не се явява. По делото е постъпило писмено становище от ответника чрез пълномощник юрк. В. от 16.11.2023г., с което изразява становище по същество на спора и прилага доказателства по опис. Със същото се претендират разноски – юрисконсултско възнаграждение в минимален размер за предоставената правна защита съобразно Наредба №1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, правят се възражения за прекомерност на адвокатското възнаграждение, в случай, че бъде поискано такова в размер, надвишаващ минимално определения в наредбата.

СГП – редовно призована, не изпраща представител.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С обжалваната Заповед ЗППАМ №23-0249-000023/22.05.2023г. на В. Р. А. ЕГН [ЕГН] е наложена принудителна административна мярка на основание чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП – прекратяване на регистрация на пътно превозно средство –лек автомобил А. А4 с рег. [рег.номер на МПС], собственост на Т. Т. България ЕООД с Булстат[ЕИК]

за срок от 1 година и са отнети 2 бр. рег.табели С..

Според мотивите на Заповед №23-0249-000023/22.05.2023г на 22.05.2023 г. около 20:29 ч. в [община] на път Общински №PER2016 III-811 на около 100 метра от разклона за с. Д. Романци, с посока на движение от [населено място] към [населено място], А. управлява лек автомобил А. А4 с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Т. Т. България ЕООД с Булстат[ЕИК], като при извършената проверка е установено, че водачът управлява МПС без да притежава СУМПС от съответната категория и МПС-то е без годишен технически преглед, като е направена преценка, че са налице материалноправните предпоставки на чл.171, т.2а б.“а“ от ЗДВП за прилагане ПАМ – прекратяване регистрацията на ППС на основание чл.22 от ЗАНН. На водача е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия ГА № 598979/22.05.2023г., за нарушение на чл.150 от ЗДВП и за нарушение на чл.147, ал.1 от ЗДВП. Същият е връчен при отказ, като на основание чл.53 от ЗАНН и чл.177, ал.1, т.2 пр.1 от ЗДВП и чл.181 т.1 от ЗДВП на В. Р. А. с НП №23-0249-000085 от 06.06.2023г. е наложено административно наказание „глоба“ в общ размер 350лв.

Като доказателства по делото са приети документите, съдържащи се в образуваната административна преписка по издаване на обжалваната заповед, дадени по опис с молба от 02.10.2023г. от Начални РУ – Б.. Съгласно молбата не може да се представи доказателство за връчване на административния акт, тъй като същата е изпратена за връчване на СДВР със съпроводително писмо изх.№249р-2379/30.05.2023г., като в РУ Б. не се е върнал екземпляр от ЗППАМ с отбелязано връчване. Приобщени към доказателствения материал по делото са и доказателства, във вид на приложение към писмено становище от 6.11.2023г. на пълномощник на ответника, в т.ч. заповеди за компетентност, разпечатка на справка за нарушител – водач на В. А. и разпечатка на справка за собственост на МПС по история на регистрацията.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав прави следните правни изводи:

С жалбата се оспорва индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол, от надлежно легитимирано лице, спрямо което е приложена принудителната административна мярка и засегнато с издаването на оспорената заповед, предвид липсата на доказателства за връчване на процесната ЗППАМ, съдът приема, че жалбата е депозирана в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество относно нейната основателност.

При разглеждане на жалби срещу административни актове и наложени принудителни административни мерки, съдът следва да прецени дали съответния акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма и при правилно приложение на материалния и процесуалния закон, както и дали акта съответства на целта на закона, независимо от посочените в жалбата обстоятелства.

Нормата на чл. 172, ал. 1 ЗДВП предвижда, че принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед

от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г., подписана от Министъра на вътрешните работи, в сила от 01.01.2022г. са определени да осъществяват контрол по Закона за движение по пътищата ГД "Национална полиция", ГД "Гранична полиция" – в районите на аерогарите и Областните дирекции на МВР и СДВР в рамките на обслужваната територия. Със Заповед № 313з-362/28.02.2022 г. директорът на Областна дирекция на МВР - П. е определил да прилагат с мотивирана заповед налагането на ПАМ по реда на Глава шеста от ЗДвП съобразно тяхната компетентност на обслужваната територия на ОДМВР-П. длъжностни лица -полицейските инспектори и младши полицейските инспектори от звената „Териториална полиция“ в РУ при ОДМВР П.. В. С. Д. заема длъжността старши полицай към ОДМВР П., РУ Б.. Предвид изложеното, съдът намира, че процесната заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на неговите материална и териториална компетентност.

Настоящият състав намира, че изискването за форма на акта е спазено, като издадената заповед е мотивирана и съдържа изискуемите от закона реквизити.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в надлежната форма и със съдържание, в което са изложени фактическите и правни основания за издаването ѝ, поради което не са налице пороци, водещи до нищожността ѝ. Заповедта е мотивирана с конкретни прояви на посоченото в обстоятелствената ѝ част лице – В. Р. А., който, като водач на МПС, е управлявал лекия автомобил без да притежава СУМПС. От приложената разпечатка справка за нарушител – водач В. А., е видно, че същият не се е явявал на изпит за придобиване на категория и не е издавано СУМПС в РБ, предвид което няма налични данни в АИС КАТ за издадено валидно такова. В информационните масиви има данни за отнето СУМПС с №Х8696780 с образец Испания, но е отбелязано, че същото е прекратено по административен ред. Не е представен документ, доказващ придобита правоспособност за управление на МПС, доколкото не е доказано дали издадения в Испания е истински и валиден такъв. Възникването на свързаните с принудителната административна мярка по чл.171, т.2а, б.“а“ от ЗДвП правни последици, независимо дали се касае за неправопособен водач или такъв с отнето по административен ред СУМПС е подчинено на определена логика, сочеща значителна укоримост и тежест на деянието, свързано с управление на МПС от водач, който не е притежавал СУМПС или е бил лишен временно от възможността и правото да управлява МПС. Предвид това изложените в обратния смисъл аргументи в жалбата не се споделят от съда. Органът, издал заповедта, е посочил фактическите обстоятелства, които съставляват основание по закон за издаването на заповедта и е цитирал относимата правна уредба. Актът за прилагане на ПАМ съдържа необходимите реквизити, визирани в разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП , вр. с чл. 59, ал. 2 АПК.

Не се констатират съществени процесуални нарушения, които да рефлектират на валидността и обосноваването на ПАМ. Не се споделят изложените в жалбата възражения против ЗППАМ във връзка с модела на соченото в него МПС – „А. А6“ или „А. А4“. Касае се до допуснатата техническа грешка, същата не засяга правото на защита на жалбоподателя и не представлява съществено процесуално нарушение, тъй

като е налице информация, която категорично индивидуализира конкретното МПС с посочване на конкретен Рег. [рег.номер на МПС] на автомобила, което недвусмислено определя процесния автомобил А. Аб.

Съдът намира, че оспорената заповед е материално незаконосъобразна.

Заповед №23-0249-000023/22.05.2023г. е издадена на основание чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП. Съгласно чл.171 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки:

По т.2а прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство:

а) без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година.

Следователно разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. "а" ЗДвП регламентира две хипотези на прилагане на ПАМ "прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство": първата - когато то е управлявано от лице, неправопособен водач и това лице е собственик на пътното превозно средство, и втората – когато това лице не е собственик на пътното превозно средство. Фактичката обстановка в случая не отговаря на нито една от хипотезите от цитираната норма. Адресат на този вид принудителна административна мярка винаги е собственикът на МПС, като в единия случай той трябва да е управлявал МПС, а в другия – неговия автомобил да е управляван от водач, който е неправоспособен. В случая се установява и не е спорно по делото, че автомобилът е управляван от трето лице, различно от собственика на автомобила. Законът допуска неправомерно поведение на това трето лице да бъде правоповаждащия юридически факт за налагане на ПАМ на собственика на автомобила, но в настоящия случай ПАМ е наложена не на собственика на автомобила – юридическо лице „Титан Транс България“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], с управител и едноличен собственик на капитала Ц. П. А., а на физическото лице В. Р. А.. Между страните не е спорно, че МПС не е собственост на жалбоподателя, не е спорно също, видно от отразеното в АУАН с доказателствена сила съгл. чл.189, ал.2 от ЗДвП, че лицето, управлявало процесното МПС, собственост на „Титан Транс България“ ЕООД не е правоспособен водач.

Поради това съдът приема, че издадената ЗППАМ спрямо жалбоподателя, в качеството му на физическо лице, което не е собственик на автомобила е незаконосъобразна, тъй като мярката следва да се наложи на собственика на МПС - "Титан Транс България" ЕООД с управител едноличния собственик на капитала Ц. П. А., а не на физическото лице – В. А., който е управлявал процесния чужд лек

автомобил. Не се споделят доводите на ответника, изразени в писменото становище, че за адресата на административния акт липсва правен интерес за водене на делото с оглед засягането на правната сфера на собственика, а не пряко на водача. Съгласно чл.147, ал.1 от АПК право да оспорват административния акт имат гражданите и организациите, чиито права, свободи и законни интереси са нарушени или застрашени от него или за които той поражда задължения. В настоящия случай адресат на акта е именно жалбоподателя, спрямо него е приложена принудителната административна мярка, следователно същият има право на оспорване на заповедта.

При този изход на спора е основателна претенцията за разноси на жалбоподателя, като ответникът – РУ Б. към ОД на МВР П., следва да бъде осъден да заплати разноси на жалбоподателя за държавна такса в размер на 10 лв.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд-София – град, 67 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на В. Р. А. от [населено място], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-0249-000023/22.05.2023г. по чл.171, т. 2а от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на пътното превозно средство за срок от 1 година, а именно за срок от 365 дни, издадена от В. С. Д. – старши полицаи в РУ Б., ОД МВР-П..

ОСЪЖДА РУ Б. към ОД на МВР П. да заплати на В. Р. А., ЕГН [ЕГН], разноси в производството в размер на 10 /десет/ лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: